



İnsanın dünya hayatında kazanabileceği en büyük nimet, iyi kullarını seven, onları rahmet ve rızasına erdiren, sevmeye ve dostluğu kazanılmaya tek layık olan Allah'ın sevgisidir.

Allah sevdiği kullarının üzerine Kendi rahmetini yazar, onları rızasına yöneltir ve cennetini bahşeder. İnsanın fıtratındaki sevginin gerçek kaynağı Allah'tır. Diğer tüm sevgilerin o sevgiden kaynaklandığının bilincinde olmak ve o sevgileri de yok etmeden Allah'a yönelmek, samimi iman ehli olmak anlamındadır. İmanı Allah sevdirebilir. İnkârı da yine O, çirkin gösterir.

“Allah size imanı sevdirdi, onu kalplerinizde süsleyip-çekici kıldı ve size inkarı, fıskı ve isyanı çirkin gösterdi. İşte onlar, doğru yolu bulmuş (irşad) olanlardır.” (Hucurat Suresi, 7)

Her insan iman fıtratı üzere doğar. Her kalp Allah'ı tanıma, O'nu bilme, O'na bağlanma üzeredir. Her kalp O'nu anmak ister. Bedenden daha fazla kalp beslenmeli ki, insanı insan eden değerler baskın gelsin. Akıl ve şuur açılsın, insan mutmain olsun.

İnsanın Allah'a olan imanı arttıkça, sevgi gücü de artar. Kalp, içine tüm dünyanın sevgisini sığdırabilecek kadar geniş yaratılmıştır. Bu, Allah'ın Vedûd isminin, insandaki tecellisinin sonucudur. Kalpte çok güçlü bir sevgi potansiyeli vardır. Bu sevgi ancak iman vesilesiyle geçici şeyleri terk edip, kalıcı ve sonsuz olana yönelir. İnsan ancak o zaman hayatından lezzet alır. Bediüzzaman o lezzeti şöyle tarif ediyor;

“Kat’iyen bil ki, hilkatın en yüksek gayesi ve fıtratın en yüce neticesi, iman-ı billâhtır. Ve insanîyetin en âli mertebesi ve beşerîyetin en büyük makamı, iman-ı billâh içindeki marifetullahtır. Cin ve insanın en parlak saadeti ve en tatlı nimeti, o marifetullah içindeki

muhabbetullahtır. Ve ruh-u beşer için en hâlis sürur ve kalb-i insan için en sâfi sevinç, o muhabbetullah içindeki lezzet-i ruhaniyedir. (Mektûbat, 20. Mektup)

O halde Rabbini bilmek, tanımak ve sevmek, insanı sonsuz mutluluğa götürür. Dünyanın yaratılış amacı budur; insanın hayatının amacı da budur. Bütün hakikî saadet, mutluluk, nimet ve lezzet marifetullah ve muhabbetullahdır. Aksi ise insanı sonsuz elemlere, üzüntülere, korku ve endişelere sevk eder. İnsan, kalbindeki sevgi nurunu ve sevgi gücünü yitirir; hem dünya, hem ahiret hayatının lezzetinden mahrum kalır.

Allah'a duyulan aşk, tarif edilemeyen derin bir histir, şiddetli bir zevktir. Nasıl gözleri görmeyen birine görme tarif edilemezse, bu aşkı yaşamayan insana da bu duyguyu tarif etmek mümkün değildir. Bu aşk bütün bedene etki eder. Rabbini bilen ve O'na kalben bağlı olan insanın diğer bütün duyuları değerlenir ve nurlanır. Şöyle buyurur Peygamberimiz(asm):

“Vücutta bir parça vardır ki, o sağlam olursa bütün vücut sağlam olur. O bozuk olduğu zaman bütün vücut harap olur. Dikkat edin, işte o kalptir.”

İnsanların çoğunluğu kalplerindeki sevgiyi öldürmüş durumdadır. Küfürde ve günahta ısrarcı olan kalp ölüdür. O ölüyü diriltmeleri, kalplerini sevgiye açmaları gereklidir. Kalp marifetullah ve muhabbetullahla, tahkiki imanla hayat bulur. Rabbini bilmek, insanı taklidi imandan tahkiki imana ulaştırır. Allah'a duyulan muhabbet, tahkiki imanın sonucudur. Allah sevgisini içinde taşıyan ve her şeyde Allah'ın nurunu ve tecellisini gören, muhabbetle, aşkla bakan gözler baktığını aşkla görür, derin aşkla sever. Allah aşkına kavuşan insan dünyanın da ahiretin de bütün güzelliklerine kavuşur. Vedûd ismi, kâinatın her santimetrekaresinde tecelli eder çünkü.

“Bütün kâinatın mayası muhabbettir. Bütün mevcudatın harekâtı muhabbetledir.” Kâinat kalbindeki ciddî ve hakiki muhabbet ve aşk, çokça sevilen ve sürekli var olan ezeli Sevgili'yi gösterir.

İşte kâinat kadar büyük o hakiki aşk da, küçücük insanın küçücük kalbinde yerleşir. (11. Lem'a'dan)

Ya Vedud

Fuat Türker tarafından yazıldı.

Cuma, 29 Ağustos 2014 18:43 - Son Güncelleme Cuma, 29 Ağustos 2014 19:54

“Dünyada da muhakkak bir cennet vardır. Onu bulan kimsede cennet arzusu kalmaz. O cennet mârifetullahtır.” (Peygamberimiz (asm))

Fuat Türker